

*КАЗКА ПРО НІЧНИЦЮ, чи
ЯК ЛЮДЯМ НЕ ХВОРИТИ*

Маленька Ленхен, яка мешкає у старовинному Марбурзі в долині річки Лан, у затишному будиночку з невеличким садом, вже кілька тижнів з татом і мамою була на карантині.

Що таке карантин? О, тепер ми усі про нього багато знаємо. Це коли навколо хворіє набагато більше людей, ніж зазвичай, хворіють навіть деякі домашні тваринки, тому усіх чемно просять сидіти по домівках та зайвий раз нікуди не виходити.

Одного вечора, як засяв місяць та розсипалися зірки, Ленхен згадала про свій дитячий садочок, про маленьких друзів, яких не бачила вже довгий час, і дуже засумувала:

- Мамо, а сова Софія до нас прилетить? Вона ж обіцяла.*
- Так-так, звичайно, Софія завжди тримає слово.*

У родини Ленхен була традиція: усі разом збиралися ввечері на чай у садовій альтанці. Раз на тиждень до компанії приєднувалася перната подруга – сова Софія.

Ленхен у садочку дуже чекала на сову, як раптом з дерева на неї впало щось чорно-буре. І це «щось» розправило шкіряні крильця, почало швидко-швидко махати ними перед самісіньким носиком дівчинки та видавати дивні звуки.
– А-а-а-а, мамо, як страшно!

Перелякана Ленхен мерщій побігла до матусі. А маленька рукокрила істота розміром з горобця виявилася... нічницею, летючою мишкою. Вона зовсім не хотіла нікого лякати. Нічниця впала у травичку голівкою вниз та гірко заплакала:
– Чому мене всі так бояться?

— Хто тебе боїться, мила? — промовила сова, яка щойно залетіла в сад.

— Ой, сово, тільки не їжте мене, будь ласка, — пропищала летюча миша та заплакала ще сильніше. — З нашого мишиного букварика я знаю, що ви, сови, любите ласувати нами.

— Заспокойся, дитино, — сова почала оборюватись. — Я тут у гостях, а не на полюванні.

Проте перелякана нічниця не слухала та продовжувала бурмотіти:

— Не підлітайте до мене, будь ласка! Знаю-знаю, ніхто нас не любить, усі нас женуть.

У саду було чути лише схлипування нічниці та стрекотіння цикад.

Сові стало шкода летючу мишу.

— Заспокойся, нічнице, будь ласочка!

Так, до вас насправді жорстоке ставлення. Чула, вас навіть звинувачують у появі страшної хвороби, від якої зараз по домівках ховаються люди у різних кінцях Землі.

— І я про таке чула, — розвела гілки, наче руки, яблуня.

— І ми про таке чули, — зашепотіли куці і трави.

Стара мудра липа
зачекала, поки всі
заспокоються, а потім мовила:
– Дорогі мої, ми дуже любимо людей,
проте весь безлад на нашій планеті
стався через них. Люди, звичайно,
можуть звинувачувати в цьому кого
завгодно, наприклад, вас, кажанів. Але
ми з вами розуміємо, що усі жителі Землі
залежать один від одного і не зможуть
вижити самі по собі: рослини – без комах
та птахів; птахи, тварини й комахи – без
дерев, квітів і трав; а люди – без усіх нас!
Однак саме людям треба все пояснювати! Як
у садочку діточок вчать писати й читати,
так і дорослим треба щодня нагадувати, що не
можна розкидати сміття, забруднювати воду,
калічити дерева і тварин.

– Липо, я згодна з тобою, – сказала яблуня.
– Так, усі ми згодні, – мовила сова. – Ми
з вами щасливі: ціле місто Марбург і
родина Ленхен, де ми зараз з вами
гостюємо, знають нашу мову. Ці люди
добре розуміють нас і ніколи не
ображають.

— Але це ж виключення. Таких людей дуже мало, — зітхнула летюча миша.
— Приміром, нас, кажанів, люди ніколи не розуміли: вони вирубують ліси, де ми мешкаємо, трюють комах, яких ми їмо, а ми ж рятуємо дерева, врожаї на їхніх полях... Ні, усі нас бояться, усі женуть. Ось зараз навіть маленька Ленхен злякалася мене та побігла геть.

Ось що я думаю, — мовила яблуня. — Про вас, летючих мишей, треба більше розповідати.
— Навіщо? — здивувалася нічниця.
— Як навіщо? — продовжила яблуня. — Усі істоти на планеті пов'язані між собою. І якщо трапиться біда з кимось одним, то це відіб'ється й на усіх інших. Вас ображали — подивіться тепер на людей.

*Раптом усі замовкли,
бо почули чийсь кроки.
Це усміхнена дівчинка
несла до альтанки в саду
запахний м'ятний чай,
а її батьки – кренделі,
вазочки з водою та
насінням для сови Софії.
Коли Ленхен побачила
поруч із совою маленьку
нічницю, яка зависла
у повітрі, тріпочучи
крильцями, то мерщій
сховалася за маминою
спиною.*

*– Ленхен, не бійся! – мовила Софія. – Не все, що
виглядає гарним, буває добрим, інколи за чарівною
вродою ховається зло. Але буває і навпаки – як у
кажсанів, яких ви, люди, боїтесь. Та вони справжні
друзі!*

Нічниця була приголомшена: перший раз у її житті так по-доброму говорили про неї та про її рідню.

– Ми усім-усім гостям дуже раді, – трохи схвильовано мовила Ленхен і посміхнулася, поборовши страх.

Дівчинка разом з мамою накрыли чайний стіл. А тато взяв шланг і напоїв джерельною водою усі дерева, кущі та трави у садку.

Тільки-но усі приготувалися пити чай, як сова суворо запитала:

– Ручки, лапки усі милі?

Ленхен показала чисті долоньки, а її батьки, які трохи прибирали у садку, пішли мити руки з милом. З ними полетіла й нічниця.

Як же було складно летючій миші мити руки-крильця. Але Ленхен їй допомогла та навіть навчила нічницю пускати мильні бульбашки.

– Які гарні, мишко, у тебе бульбашки виходять!

– Та і в тебе класні, Ленхен! Дякую!

І миша на radoцax затанцювала у повітрі.

*Той вечір був наповнений
різними казками,
веселковими бульбашками,
сміхом. Особливо балакучою
виявилася нічниця, бо її
ніхто й ніколи так уважно
не слухав.*

*— Ми нікого не ображаємо,
уночі «бачимо» вушками,
— безупинно розповідала
летюча мишка. — Я дуже
люблю своїх маму й тата,
а весь наш рід дуже любить
дерева і квіти, небо та ніч.*

*Так добре було, що усі вирішили,
поки тепло, частіше чаювати
у садочку та разом написати
книгу про мову, якою говорять
птахи і тварини, дерева і квіти.
І навіть люди! Але тільки ті, які
із самісінького дитинства люблять
Природу.*

Більше казок про тварин
та Місто Марбург на сайті

www.marburg-fairytales.com

Координатор проекту Анна Шайдемани

Автор казок Мирослава Макаревич

Ілюстрації Олена Рязанцева

Дякуємо за допомогу у перекладах на різні мови:

Настю Петровітку, Ану Дос Райз, Максима Рязанцева,

Марію Кондрачук, Біанку Шпіндлер

©Anna Scheidemann 2020

©Myroslava Makarevych 2020

©Olena Ryazantseva 2020